

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7606/2552

พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบุรีโจทก์ นายผาดโผน เทียมเมืองจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 392, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในชั้นอุทธรณ์จำเลยได้ยกข้อเท็จจริงขึ้นอุทธรณ์ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้ยกขึ้นวินิจฉัย จำเลยก็ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งว่าการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่ยกขึ้นวินิจฉัยนั้นไม่ชอบแต่อย่างไร การที่จำเลยยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นฎีกาซ้ำอีก ถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เพิกยกขึ้นในชั้นฎีกา และไม่ได้เป็นการคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ซึ่งมีได้เป็นข้อความที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้ตัดสินไว้ จึงไม่อาจใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2550 เวลากลางวัน จำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยมีอาวุธปืนสั้น ไม่ปรากฏขนาด ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้ 1 กระบอก และมีเครื่องกระสุนปืนไม่ทราบจำนวน ซึ่งอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวสามารถใช้ยิงได้ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ จำเลยพาอาวุธปืนและกระสุนปืนดังกล่าวติดตัวไปบริเวณหมู่บ้านหน้าสถานีรถไฟเขาทโมน หมู่ที่ 1 อันเป็นเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ทั้งมิใช่กรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์และไม่ได้รับ

การยกเว้นตามกฎหมาย จำเลยทำร้ายร่างกายนายบุญช่วย ผู้เสียหาย โดยตบบริเวณต้นคอ 1 ครั้ง และใช้อาวุธปืนดังกล่าวตีที่ศีรษะอีก 1 ครั้ง เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กาย แล้วจำเลยใช้อาวุธปืนดังกล่าวขู่เชิญผู้เสียหายพร้อมกับพูดขู่เชิญผู้เสียหายว่า "มึงจะไม่ได้กินข้าวใหม่" ทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวหรือความตกใจ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 295, 371, 392 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 371, 392 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น จำคุก 5 เดือน ฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวโดยการขู่เชิญจำคุก 1 เดือน รวมจำคุก 2 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 3 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้

ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยฎีกาว่า อาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนมีทะเบียนของนายธรรมย์ ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมาย มิใช่เป็นอาวุธปืนที่ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนตามฟ้องโจทก์นั้น เห็นว่า ในชั้นอุทธรณ์จำเลยได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้ยกขึ้นวินิจฉัย จำเลยก็ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งว่าการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่ยกขึ้นวินิจฉัยนั้น ไม่ชอบแต่อย่างไร การที่จำเลยยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นฎีกาซ้ำอีก ถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เพิกยกขึ้นในชั้นฎีกา และไม่ได้เป็นการคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ทั้งมิได้เป็นข้อความที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้ตัดสินไว้ จึงไม่อาจใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ได้ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยในข้อนี้ ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า ความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยก่อนลดโทษ ให้จำคุก 1 ปีจึงเป็นการลงโทษจำคุกขั้นต่ำสุดตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว ไม่อาจพิจารณาลงโทษจำเลยให้เบาลงกว่านี้ได้อีก นอกจากนี้ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นและความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจ ศาลล่างทั้งสองกำหนดโทษจำคุกจำเลยมาเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว สำหรับความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยก่อนลดโทษ ให้จำคุก 1 ปี นั้น เห็นว่า นักเกินไป สมควรกำหนดโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานนี้เสียใหม่ให้เหมาะสมแก่รูปคดี ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า จำเลยมีและพาอาวุธปืนพร้อมกระสุนปืนของกลางที่อยู่ในสภาพใช้ยิงได้ไปตามหมู่บ้านซึ่งมีผู้คนมาก แล้วใช้อาวุธปืนดังกล่าวตีศีรษะและขู่เข็ญผู้เสียหาย นับว่าเป็นการกระทำที่ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมายและก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนหรือมีเหตุอันดังที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ก็ไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังเพื่อรอกการลงโทษจำคุกจำเลย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานพาอาวุธปืน ให้จำคุกจำเลย 6 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 3 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 แล้วคงจำคุก 12 เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

ชัยรัตน์ เบ็ญจะมะโน · พรเพชร วิชิตชลชัย · อมรรัตน์ ดีศรีวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7606/2552>